

over for muligheder, som vi skal tilbage til 1960'erne og de tidlige 1970'ere for at finde magen til.

Med et Danmark i fremgang kan vi se ind i en fremtid, hvor langt færre er henvist til passiv forsørgelse, og hvor alle, der kan arbejde, faktisk kommer i arbejde. Det er det afgørende, for det er jo betingelsen for, at vi kan få kraft til hurtigt at nedbringe den gamle gæld. Vi har en stærk pligt til at sikre, at den nye generations fremtid ikke skal tynge helt urimeligt af gamle ubetalte regninger. Både pengegælden og miljøgælden skal ned, og regeringen vil kompromisløst fastholde den kurs, folket og regeringen har slidt så hårdt for sammen med et flertal i Folketinget, og som har givet så gode resultater.

Men vil man holde retningen, skal man have en fast hånd på rattet, og går det for hurtigt, må man lette foden lidt på speederen. Det er derfor, regeringen i dag foreslår en opstramning af finanspolitikken. Lige nu kører vi lidt for hurtigt, og derfor vil vi – som vi hele tiden har sagt det – ufortøvet justere den økonomiske politik, så vi holder ret kurs og ret tempo. Vi må ikke, ja, vi vil ikke løbe selv den mindste risiko for at ødelægge de gode tider, vi har fået tilvejebragt i Danmark.

Vi må forebygge i stedet for at reparere, når skaden er sket. Vi vil ikke have inflationsspøgelset manet frem igen. Vi skal ikke skrue vort forbrug så hurtigt i vejret, at vi mister overskuddet over for udlandet og dermed ikke kan få udlandsgælden bragt ned, som vi har besluttet at gøre.

Vi vil ikke tøve med at gøre det rigtige, men vi vil ikke bringe os i en situation, hvor vi bliver tvunget til at udløse dramatiske indgreb som kartoffelkuren i sin tid. Vi husker jo alt for godt, hvordan titusinder af arbejdspladser gik tabt, og vi husker, hvordan mange familier oplevede, at deres hus gik på tvangsauktion.

Vi har ikke brug for at bremse hårdt op. Der skal ikke skæres i velstand og i velfærd, 1998 bliver stadig et endnu bedre år end 1997, men tempoet i fremgangen skal være en anelse mindre hektisk. Denne gang vil denne regering være på forkant; den vil justere i tide, og den vil justere på en socialt rimelig måde for at sikre beskæftigelsen også på længere sigt.

Vi vil ikke angribe menneskers muligheder for at blive i deres bolig eller købe sig en bolig; men stigningen i både det private og det offentlige forbrug i Danmark må dæmpes næste år. Vi ved jo godt, at privatforbruget er langt den

største post i familien Danmarks budget, og det stiger lidt for meget i øjeblikket. Derfor er der brug for, at danskerne sparer lidt mere op.

Regeringen vil derfor foreslå, at vi alle i 1998 lægger 1 pct. af lønnen til side til ekstra pensionsopsparing i Arbejdsmarkedets Tillægspension. Det vil øge opsparingen med 4 mia. kr. For at dæmpe det lånefinansierede forbrug her og nu foreslår regeringen desuden en midlertidig forhøjelse af stempelafgiften på tillægslån i ejerboliger, og jeg vil gerne understrege, at forhøjelsen ikke omfatter lån i forbindelse med hussalg eller nybyggeri. Regeringen vil naturligvis også på ny gennemgå statsbudgettet med tættekam. Her vil det være vores mål at spare 2 mia. kr. ekstra, og endelig vil regeringen foreslå opstramninger i arbejdsmarkedets rådighedsregler samt en forenkling af voksen- og efteruddannelsesområdet.

Forslagene tilsammen vil ikke ramme de ydelser, der retter sig mod børnefamilier, pensionister og syge. Regeringen vil afvise forslag om forringelser i kommunernes økonomi, der bremser nødvendige forbedringer i sygehuse, ældreomsorg, børnepasning og skole; men regeringen forudsætter, at de kommunale udgifter næste år ikke udvikler sig hurtigere, end det rent faktisk er aftalt i sommer.

Regeringens nye initiativer skal ses i tæt sammenhæng med det allerede fremsatte forslag til finanslov for 1998. For at opnå den nødvendige justering af den samlede økonomi må også de budgetforbedringer, der er indarbejdet i finanslovsforslaget – herunder større arbejdsgiverforpligtelse for sygedagpenge og justeringer af visse afgifter – indgå i oplægget.

Jeg vil nu vende mig til regeringens initiativer på de fem hovedområder, jeg omtalte indledningsvis.

For det første kvaliteten i den offentlige service: »Danmark år 2005« er ikke en vision om at nedbryde velfærdssamfundet og lade markeds kræfterne klare det hele. Det er tværtimod en vision om et dansk velfærdssamfund, der bringes ind i det nye århundrede i en ny, strømlinet og livskraftig udgave med endnu flere i arbejde, endnu færre på overførsler og langt, langt mindre gæld.

De samlede offentlige udgifter tynger allerede nu langt mindre i samfundets økonomi end for 4 år siden, især fordi færre mennesker er henvist til at leve på overførselsindkomst. De statslige driftsudgifter er ikke vokset, og ved